

תקות מנחם

גליון מס'
289

י"ל עש"ק פר' בהעלותך
י"ח סיון ה'תשע"ב
ה' תהי שנת עליון בכל –
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

נדפס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר קדושה - ב'

מחזור ל"א (ר"ת) – "לכתחילה אריבער!" שנה כ"ט (ר"ת) – "כל טוב!"

בעז"ה יום ב' פרשת בהעלותך י"ד סיון ה' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה!

סיום הלכות איסורי-ביאה והתחלת הלכות מאכלות אסורות

להם משה [והן אחותו מאביו, אחותו מאמו וכו' שהן עריות שאין
בית דין ממיתין עליהן ואין בן נח מוזהר עליהם, אבל שאר עריות
אף בני נח היו אסורין בהן, דכתיב על כן יעזוב איש וגו', קרבן
העדה].

והגמ' ביומא⁸ אומרת שענין העריות ואיסורי ביאה מרומז גם
בפסוק⁹ "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים וכו'" ומפרש דגה
מלשון תשמיש כמו "וידגו לרוב".

והגמ' במסכת שבת¹⁰ בפרק רבי אליעזר דמילה אומרת: "כל מצוה
שקיבלו עליהם בשמחה כגון מילה דכתיב¹¹: "שש אנוכי על
אמרתך כמוצא שלל רב", עדיין עושים אותו בשמחה (שעושים
משתה, רש"י). וכל מצוה שקיבלו עליהם בקטטה, כגון עריות
דכתיב וישמע משה את העם בוכה למשפחותיו על עסקי
משפחותיו (שנאסר להם קרובות), עדיין עושים אותן בקטטה,
דליכא כתובה דלא רמו בה תיגרא". (וראה מסגרת בסוף הגליון).

[והרמב"ם מביא מפורש ענין זה מפרשת השבוע בהלכות
האחרונות של ה' איס"ב: "אמרו חכמים: בשעה שנצטוו ישראל
על העריות בכו וקבלו מצוה זו בתרעומת ובכ"י שנאמר: בוכה
למשפחותיו, על עסקי משפחותי"]

ובמדרש איכה רבה¹² אומר: "אמר רשב"י אמר הקב"ה לישראל
אתם בכיתם בכיה של תפלות, סופכם להיות בוכים בכיה של
ממש. והיכן בכו ישראל בכיה של תפלות "וישמע משה את העם
בוכה למשפחותיו וכו".

ובמדרש אגדה מוסיף: "למה היו בוכים וכו'? אלא על עסקי
משפחותיו, וגם לא היו צריכים לאכול בשר שכבר היה להם צאן
ובקר הרבה, אלא היו מבקשים עלילה האידך לפרוש מאחורי
המקום כדי להתיר עצמם מן העריות האסורים להם וכו', איש
לפתח אהלו, פתחי נידה של אהלו זו אשתו וכו' שעל דבר זה
מתאווים לבשר, בעבור לפרוש מן המקום כדי שיתרו להם

בכיה על איסורי עריות

א. בהמשך למ"ש בגליון הקודם (מס' 288), ע"ד התחלת התחלת
הלכות איסורי ביאה וספר קדושה בחג השבועות - "זמן מתן
תורתנו", שאז נהיו עם ישראל "גוי קדוש"¹ והתחילו הנישואין
של הקב"ה ועם ישראל, שזהו בדרך אפשר ו"הצחות" גם הפירוש
ב"איסורי ביאה" - מלשון קשר של ביאה וחתונה - קשר פנימי,
ואז היתה החופה של הקב"ה ועם ישראל, ע"פ ביאור החסידות
"כפה עליהם הר כגיגית"² (ראה מסגרת בסוף הגליון) - וע"י הקשר
לה' מתעלים בני ישראל, שזהו "בהעלותך את הנרות" - הם
נשמות ישראל, שע"יכ מסביר אד"ש שבסמיכות לחג השבועות
קוראים את פרשת נשא - כי התורה פועלת על האדם כמ"ש בפרק
ו' דפרקי אבות "קנין תורה" - "ומרוממתו על כל המעשים"³
ובהמשך קורין פרשת בהעלותך - מלי עליה, שהתורה מעלה האדם
והעולם לגובה ולדרגה הכי נעלית.

בוכה למשפחותיו - על איסורי עריות

ב. בנוסף להנ"ל יש גם קשר מפורש בין הלכות איסורי ביאה
לפרשת בהעלותך, שבה מסיימים את ההלכות;
בפרשת בהעלותך, בפרשה שמדובר על אלה ש"התאוו תאווה"⁴,
נאמר: "וישמע משה את העם בוכה למשפחותיו איש לפתח
אהלו", ואומר ע"ז רש"י: "משפחות משפחות נאספים ובוכים,
לפרסם תרעומתם בגלוי. ורבותינו אמרו (מהמדרשים והגמ"ס⁵),
"למשפחותיו, על עסקי משפחות, על עריות הנאסרות להם",
רואים מפורש שבפרשה זו מדובר מפורש על איסורי עריות, ואיך
התייחסו לזה בפועל.

ובגמ' ירושלמי⁷ תענית אומר ע"ז: "תני ר' שמעון בן יוחי, כתיב
וישמע משה את העם בוכה למשפחותיו וגו', על שש עריות שאסר

¹ יתרו יטו.

² שבת פח, א.

³ אבות פ"ו מ"א.

⁴ בהעלותך יא, ד.

⁵ בהעלותך יא, ד.

⁶ ספרי, יומא עה, ע שבת קל, א לקו"ש תשל"ה

⁷ ירושלמי תענית פ"ד ה"ה

⁸ יומא עה ע"א.

⁹ פסוק ה'.

¹⁰ שבת קל, א.

¹¹ תהילים קי"ט קסב.

¹² איכה רבה פ"א, כג.

העריות". שכל הנ"ל הם העניינים המדוברים בהלכות איסורי ביאה, גם על העריות וגם על הנידה.

החלוקה למחנות

ג. ומפרשי רש"י שואלים למה דווקא עכשו כשנה אחרי מ"ת התאוננו על איסור העריות! ורבינו אליהו מזרחי (הרא"ם) עונה, שמשנה רבינו לא מסר וציוה לישראל את כל פרטי המצוות בפעם אחת, ולכן עכשו שנצטוו על העריות הם התאוננו.

וה"גור-אריה" (מהמהר"ל) עונה על השאלה: "ויש לתרץ דלא קשה מידי, דעכשו בכו על כל התאוות הגופניות שהפרישם הקב"ה ואמרו, זכרנו את הדגה אשר אכלנו במצרים חנים מן המצוות שלא היינו דואגים מן המצוות, והיינו אוכלים ושותים בלא דאגת המצוות, ועל הכל מה שהיה להם התאוות בעריות והפריש הקב"ה אותם מהם, ולפיכך היו מתאוננים עתה עליהם. ופרוש פשוט הוא"

וה"שפתי חכמים" אומר בפירוש השני, [את הפירוש הראשון לא הבנתי, ומי מקוראי הגליון שמבין ויש לו הסבר בדברים, אבקש להבינני]: שמכיוון שזו היתה החניה הראשונה אחרי שנסעו, מפני שאז נחלקו למחנות כל שבט ושבט לחוד, ולפני זה היו כל השבטים מעורבים והיו בשכנות גם עם נשים שלא משבטם ולא קרובים להם, ולכן לא התלוננו, אבל אחרי שנחלקו למחנות וכל שבט היה לחוד, ממילא כל אחד היו בסביבתו הקרובות שלו כי הנשים האחרות לא היו איתם יחד, ובעיקר פגשו את הקרובות ולכן התאוננו שלא יכולים להתחתן איתם.

וב"שפתי חכמים" מביא גם עוד פירוש מעניין בשם בעל ה"מנחה בלולה": שהטענה בפרשה זו על המן כי על ידו התגלה מיהו בן ממזר ולא כשר, שנולד מאבא זר, כמ"ש במדרש שהעומר היה מגלה על הממזרים, בן של מי היה, כי הרי המן היה יורד על יד המקום והמשפחה שגרו בה, ומי שאביו היה ממקום אחר ירד העומר שלו במקום אחר, ולכן ע"י המן התאוננו על איסורי העריות.

והגאון הרב **שמואל יהודה הלוי שיחי ווינפלד** כותב בפירושו "שי למורא" ההסבר, ע"פ ה"משכיל לדוד", שעד שלא הוקם המשכן היו מצטערים על מעשה העגל שעדיין לא נתכפר להם לגמרי, ולא היו נותנים ליבם לישא נשים, ואחר שהוקם המשכן היו טרודים בקרבנות ובמצוות הפסח. ואחר שנסעו מחורב אז נתנו דעתם לשאת נשים, ואז בכו על שנאסרו להם הקרובות.

הנסיעה מהר סיני בתאווה ומחלוקת

ד. ונראה לי בעז"ה לפרש הענין בצורה **פשוטה**, וע"פ מוסר וחסידות בעבודת ה' ;

כל זמן שהיו בהר סיני היה כל מעינם קבלת התורה ולימוד התורה, "נגד ההר"¹³ לקבל המקסימום מהר סיני ע"י לימוד התורה והמצוות ובאופן של "ויחן" - "כאיש אחד בלב אחד". שלכן היו בהר סיני כמעט שנה שלימה כדי לקבל מה שיותר את ההשפעות מהר סיני ותורה ועבודת ה' ויראתו, כמו שאומר רש"י בפרשת דברים עה"פ¹⁴: "רב לכם שבת בהר הזה" וכפי שכ"ק אד"ש מסביר באריכות בלקו"ש¹⁵ (שכתבנו ע"כ בגליון

הקודם), שמשנה רבנו אומר להם שכבר קיבלו הרבה מהר סיני, והגיע הזמן להביא הדברים לעולם ולהשפיע בעולם.

ובפרשתנו שנסעו מהר סיני כדברי חז"ל¹⁶: "כתינוק היוצא ובורח מבית הספר", וירדה אז הדביקות בתורה, שהביא אותם להתלונן, ובאופן של מחלוקת, על התאוות הגופניות והגשמיות של האוכל ושל היצר. ולכן זה היה דווקא אחרי שנסעו. שאז התאוו לתאוות ועשו המחלוקות. [שזוהי ה"פורענות" שרש"י מביא בפרשתנו הטעם לסימניות שלפני ואחרי "ויהי בנסוע"¹⁷:

"להפסיק בין פורענות לפורענות" (מהגמ'¹⁸) שהנסיעה והבריחה מהר סיני היתה והביאה לפורענות. פורענות שניה "ויהי העם כמתאוננים" ו"התאוו תאווה", ו"קברות התאווה", ופורענות ראשונה "ויסעו מהר ה"י"¹⁹, ואומרת ע"ז הגמ' "אמר ר' חמא בר חנינא, שסרו מאחרי ה"י" [וי"ל חמא מל' חום, שכיוון שנסעו הצטנן החום והדבקות שלהם וחינא - מל' חן כפירוש המדרש שקבלו חן בזמן ויחן נגד ההר, ע"י האחדות "כאיש אחד בלב אחד"²⁰]. ואומרים התוספות שרש"י מפרש שמאז נסיעתם התחילו לשאול בשר, (וכן אומר ה"רבינו בחיי") אבל הר"י בתוס' מפרש שהפורענות הראשונה היתה כמ"ש במדרש (ילמדנו) "ויסעו, שנסעו מהר סיני דרך שלושת ימים כתינוק היוצא מבית הספר שבורח לו והולך לו, כך היו בורחים מהר סיני דרך שלושת ימים, לפי שלמדו הרבה תורה בסיני".

וה"רבינו בחיי" אומר: שדרשו ויסעו מאחרי ה', לפי שבכל המקומות (חוץ מ-2) כתוב "הא האלקים" וכאן כתוב הר ה' דרשו: "שנסעו מאחרי ה"י"

ולמעשה, ענין זה מפורש ברש"י פרשת יתרו עה"פ²⁰ "ויחן שם ישראל נגד ההר" "כאיש אחד בלב אחד"²¹, אבל שאר כל החניות היו בתרעומות ובמחלוקת, היינו שמפורש שאחרי שנסעו מהר סיני וחנו במקום אחר הפסיקו האחדות וההתלהבות והדבקות שהיתה להם "נגד ההר", והתעוררו במחלוקות ובתאוות.

לימוד התורה דוחה היצר!

ה. ובאמת ענין זה כתוב **מפורש** ברמב"ם בסיום הלכות אלו, הלכות איסורי ביאה²² שם כתוב: "שאין מחשבת עריות מתגברת אלא בלב פנוי מן החכמה", שלכן בעזבם את הר סיני, שהתעוררות התורה היתה פחותה אצלם התגבר יצר העריות, ובכו על איסורי העריות. ולפני זה אומר הרמב"ם: "גדולה מכל זאת אמרו יפנה עצמו ומחשבתו לדברי תורה וירחיב דעתו בחכמה וכו', ובחכמה הוא אומר²³, 'אילת אהבים ויעלת-חן, דדיה ירווך בכל עת באהבתה תשגה תמיד" היינו שהתורה מביאה ומעוררת את האדם לדביקות גדולה בה', באופן של אהבה שלמעלה מטעם ודעת, "תשגה", ועיי"כ אין מתגברים בו תאוות היצר, ונמצא בדביקות מוחלטת ואהבת ה' מושלמת.

ומסיימים ההלכות אחרי ימי התשלומין דמ"ת, שאז צריכים לפעול שההשפעה דמ"ת תמשיך גם לימים שאח"ז במשך השנה.

¹⁶ ומדה פורעות שבת קטז, א. בשם מדרש ילמדנו. ירושלמי תענית פ"ד, ה"ה.

¹⁷ בהעלותך י, לה.

¹⁸ שבת קטז, ב - קטז, א. ספרי, יקלו"ש תשכ"ט.

¹⁹ פסוק ל"ג.

²⁰ יתרו יט, ב.

²¹ מכילתא. ילקו"ש רע"ה.

²² הלכות איסורי ביאה פרק כב הלכה כא

²³ משלי ח, יט.

¹³ יתרו יט, ב.

¹⁴ דברים א, ו.

¹⁵ לקו"ש חכ"ד פ' דברים ע' 12 ואילך.

שלימות חודש מתן-תורה!

ו. וכאן רואים עוד קשר של סיום הלכות "איסורי ביאה" ליי"ד סיון; שהתחילו הלכות אלו בחג השבועות "זמן מתן תורתנו", כפי שכתבנו שמתן תורה הוא התחלת הנישואין של הקב"ה ועם ישראל, וסיום ההלכות ביי"ד סיון ערב ט"ו סיון שזהו השלימות דחודש סיון, "קיימא סיהרא באשלימותא" שמורה גם על השלימות של עם ישראל שמונין ודומין ללבנה ו"עתידין להתחדש כמותה", וגם יום י"ד קשור עם "קיימא סיהרא באשלימותא", ע"פ המבואר בשיחות אד"ש (ראה מסגרת בסוף הגליון).

ובסיום ההלכה המסיימת כותב הרמב"ם ע"ד לימוד התורה בשלימות ואהבתה, שמסירה את ליבו מתאוות היצר והעולם הזה, ומביאתו לדביקות מוחלטת בה', מתאים לימי שלימות חודש סיון, שהם שלימות מתן תורה.

"תקות" חוט השני²⁴

על סיום הלכות איסורי ביאה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך א. איסורי ביאה, הקשר לה' ע"י הנישואין והחופה דמתן תורה. ב. התורה פועלת "בהעלותך את הנרות" - עליית נשמות עם ישראל, ולכן קורין הפרשה אחרי שבועות. ג. בפרשת בהעלותך בכו על איסורי העריות - "בוכה למשפחותיו" - על עסקי המשפחות והעריות. ד. אחרי שנסעו מהר ה' - בהר סיני, התגבר היצר. ה. אחרי ימי התשלומין צריך להמשיך השפעת הקדושה על כל השנה.

ו. י"ד סיון - שלימות החודש, שלימות מתן-תורה.

יום א' פרשת שלח כ' סיון

הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה!
סיום הלכות מאכלות אסורות והתחלת הלכות שחיטה
חינם מן המצוות

א. את רובן ככולם של הלכות מאכלות אסורות (חוץ מהפרק האחרון) לומדים בפרשת בהעלותך, וגם כאן י"ל שהקשר הוא ברור ומפורש;

בהלכות מאכלות אסורות מדובר על כל פרטי ההלכות באוכל ובכשרות המאכלים, ובפרשת בהעלותך מדובר פרשה שלימה איך שעם ישראל במדבר התאוננו על המאכלים ועל ההלכות הקשורות בהן, כמש"כ²⁵: "זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חינם וגו'" (וגם הזכירו את הבשר, הקישואים והאבטיחים וכו'), ואומר על זה רש"י (מהמדרשים²⁶) "חינם מן המצוות", היינו שהתאוננו ע"כ שלפני זה היו יכולים לאכול המאכלים בלי כל ההלכות הקשורות בזה כולל הלכות הכשרות מה מותר ומה אסור, איזה מינים אסורים באכילה וחלב ודם וערלה וטבל וכו', שכל זה לא היה לפני מתן תורה שלא נאסרו להם כל

המאכלות האסורות, וכל ההלכות והמצוות כמו מליחה וכדו' הקשורות במאכלים,

[ואמנם הרא"ם מסביר שהכוונה "חינם מן המצוות" היינו שבמצרים לפני מתן תורה לא היו מזונותם ופרנסתם קשורים בקיום המצוות, משא"כ לאחר מ"ת פרנסת האדם תלויה בקיום המצוות כמ"ש: "והי' אם שמוע וגו'".

אבל מפרשים אחרים, ה"באר מים חיים", הובא ב"שי למורא", מפרש; "חינם מן המצוות: נראה שהחיים שזכרו הוא דרך משל, שאכלו מכל הבהמה והחיה בלי שחיטה ומליחה ובדיקה, כדגים הללו שאין אוכלם צריך לשחטם וכו'".]

ובזוהר כתוב על זה²⁷: "אשר נאכל במצרים חינם, בלא ברכה דלא הוה עלנא במצרים עול דלעילא". תא חזי עבדין פטורין מעול מלכותא דלעילא, וע"ד פטורין מהמצוות וכו'" מכיון שהעבד כפוף לאחרים, ולכן פטורין מעול מלכות שמים.

קדושה וטהרה יתירה!

ב. בסיום הלכות מאכלות אסורות מביא הרמב"ם את הדברים שהם לא אסורים מצד הדין, אלא באופן של קדושה וטהרה יתירה לנפשו כמש"כ הרמב"ם בהלכה האחרונה²⁸: "וכל הנהנה בדברים אלו מביא קדושה וטהרה יתירה לנפשו, וממרק נפשו לשם הקדוש ברוך הוא, שנאמר²⁹: "והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני".

והיינו שע"י שמביא קדושה וטהרה יתירה וממרק את נפשו להקב"ה, מתעדנים תאוותיו וע"כ לא יבוא לכל הדברים הגרועים, שהיו בפשרת המתאוננים והמתלוננים, ויהי רק קדושה וטהרה שלימה לשם הקב"ה.

והרי התחילו את ההלכות בזמן "קיימא סיהרא באשלימותא" בחודש סיון, חודש מתן תורה שאז קיבלו ישראל את הקדושה ונהיו "גוי קדוש"!

"תקות" חוט השני²⁴

על סיום הלכות מאכלות אסורות

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך א. בפרשת בהעלותך "נאכל במצרים חינם" - "מן המצוות" - בל' הל' כשרות. ג. בסיום "קדושה וטהרה יתירה" - ובמתן תורה "גוי קדוש"!

בקשר למה שלומדים עתה הל' מאכלות אסורות והל' כשרות זהירות מ"ג'עלאטין" ו"אבקת-חלב"!

לפני כ-45 שנה, התאונן לרבי א' מחשובי רבני חב"ד בארה"ק, שבנו שהי' ילד קטן לא רוצה להגיד ברכות ואמן יש"ר מברך. וענה לו אד"ש: "צריך להקפיד מאד בדיוק הכשרות ובפרט אצל ילדים קטנים, והביא לדוגמא לא לתת להם לאכול "ג'עלאטין" ו"אבקת חלב"! [אז הי' זמן של "צמצום" בארץ ישראל (בגשמיות וברוחניות) ולא כולם ידעו שצריך לזהר במאד ממאכלים ומוצרים אלו שהגיעו מארה"ב, שלא הי' "חלב ישראל" (והיו כאלו שחשבו שאצל ילדים קטנים אפשר להקל ר"ל)] ובפרט אצל ילדים קטנים גורם יותר לטמטום הלב והמוח, שזהו זמן התפתחותם. ואח"ז נזהר במאד ממאכלים אלה, והבעי' בעז"ה נפתרה!

²⁴ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" - מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

²⁵ בהעלותך יא ה

²⁶ ספרי, תסיקתא זוטא

²⁷ זוהר ח"ג קח.

²⁸ הלכות מאכלות אסורות פרק י"ז הל"ב [וי"ל; יז לב - טוב לב]

²⁹ שמיני יא נד.

בפועל, שבנין ביהמ"ק קשור לגאולה ע"י מלך המשיח שהוא "מזרע דוד ושלמה".

"כפה עליהם הר כגיגית" – חופת נישואין!

לחוברת "ליקוטי-שיחות" שי"ל לקראת שבת פרשת יתרו היתשמ"ח – פרשת מתן-תורה, השבת האחרונה בחיים חיותה בעלמא דין של הרבנית הצדקנית של כ"ק אד"ש מה"מ, **חיה מושקא** ני"ע לפני הסתלקותה, עשה כ"ק אד"ש מה"מ דבר מפתיע וחריג, והורה להדפיס בסוף חוברת ה"ליקוטי" של השבת, פרשת יתרו, כת"י שהגיע ממאמר אדמו"ר האמצעי, שאומר שכל הכחות של הבן אדם בעבודת ה' נמשך מהמקיף של החופה (וכמו הכחות שמקבלים עם ישראל תמיד כל הימים מהמקיף של החופה שהי' בזמן מתן תורה "כפה עליהם הר כגיגית")

וז"ל ההוספה שנדפסה אז בחוברת ה"ליקוטי שיחות" (נדפסה בספר הליקוטי" חל"א הוספות לפרי יתרו ע' 261):

[הבא לקמן מסר כ"ק אד"ש שליט"א בתור הוספה ללקו"ש יתרו (י"ח שבט) תשמ"ח]

ז"ע הגיע לידינו ביכל כתב יד מעתיק הכולל דרושי ומאמרי כ"ק אדמו"ר האמצעי, ולתועלת הרבים* מועתק הרשום שם (דף פו,ב)**:

הטעם שמעמידין החתן תחת החופה ביום חתונתו, כי החופה הוא בחי' מקיף וכל מה שיעסוק בעבודת ה', עד ימי חייו נמשך לו ממקיף בעת הזאת ולכן צריך לקשר מחשבתו בה' אז שע"י כן ימשיך ממקיף אז כו', וד"ל. תקע"ח.

(* ולהעיר ממרו"ל עה"פ בפרשתנו ויתיצבו בתחתית ההר (יתרו יט,יז) שכפה עליהם הר כגיגית (חופה) שלפני מ"ת (קידושין) – שע"י בא לביטול ומס"נ ורצון ואהבה וכו' לתכה"י (תו"א מג"א צח,סע"ד – וראה פרש"י עה"ת שם, שבת פח,א. ועוד).

(** לאח"ז - נדפס במאמרי אדה"א דרושי חתונה ח"ב בסופו (ע' תשכח). המו"ל.

וביום רביעי שאח"ז נודע שהשבת הקודמת היתה השבת האחרונה בעלמא דין של הרבנית זת"ע

לעילוי נשמת

הרה"ח **ברוך עקיבא ב"ר משה גרינבערג**

ליום השלושים כ' סיון ה'תשע"ב

יה"ר שיהי' מליץ יושר עבור יוצאי חלציו וכל בני משפחתו שיחיו לנחת יהודי חסידותי ולהצלחה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות מתוך בריאות אושר ושמחה תמיד כל הימים! ויתקיים בקרוב "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו מי"ד ממי"ש נאו!

נדפס ע"י בני משפחתו שיחיו

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהמ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

עוד לא ירדתי מההר (סיני)...!

פעם בחודש סיון אחרי שבועות שאל בשם א' מאנ"ש את הרבי הרי"צ מזכירו הרה"ח ר' **חאטשע** ע"ה פייגין עצה בענין גשמי חשוב, וענה לו הרבי הקודם: "אני עוד לא ירדתי מההר (סיני), ועדיין איני יכול לענות ע"ז..."

"תיגרת כתובה!"

בקשר למ"ש בגליון דברי הגמ' במסכת שבת ש"תיגרת כתובה" באה בגלל מ"ש בפרשתנו בהעלותך "בוכה למשפחותיו" על איסורי העריות, כדאי לספר;

לחתונה של בתו של א' המשפיעים החשובים ב"תומכי תמימים" כאן, עם החתן תמים מ-770, הגיע אחיו של החתן מעסקני חב"ד בארה"ק, וכשיצא אד"ש לביתו בערך ברבע לשש בערב [כל ערב כרגיל הי' נוסע לביתו בשעה זו לארוחת ערב, ובשעה רבע לשבע חזר כבר לתפילת מעריב בחורף, כרגיל סדרי התפלות של הרבי הי' לפי סדר הישיבה כאן ב-770], במזדרון ע"י דלת היציאה עמד הנ"ל אחיו של החתן (בזמן החתונה), והרבי אמר לו: "וואס טוסטע דא? דא איז נישט די חתונה, און נישט די "תיגרת כתובה"!... [=מה אתה עושה כאן? כאן זו לא החתונה ולא ה"תיגרת כתובה"!...]

"קיימא סיהרא באשלימותא!"

בקשר למ"ש לעיל בגליון ש"קיימא סיהרא בשלימותא" שייך גם ליום י"ד בחודש כדאי לציין דברי כ"ק אד"ש בשיחה בהתועדות;

הרבי אמר שמכיוון שבחודש הלבנה אין לי יום שלימים, אלא פחות כמה שעות (כפי שכותב הרמב"ם בהל' קידוש החודש) ממילא שלימות הלבנה שהוא **בחצי** החודש היא לא רק ביום ט"ו, אלא גם ביום י"ד בחודש, כי הרי חסר כמה שעות וחצי החודש הוא גם ביום י"ד.

והי' לי מוקשה;

הגם שאין לי יום שלימים, וחצי החודש הוא לא בסיום יום ה-ט"ו אלא כמה שעות פחות, אבל זה עדיין באמצע יום ה-ט"ו לפני סיום היום, אבל בכלל לא מתקרב ליום י"ד!

וכנראה הביאור בזה;

אם בחודש הי' לי יום שלימים, ואז חצי החודש, **שלימות הלבנה**, ביום ה-ט"ו, הוא **בסיום** יום ה-ט"ו, ובכל זאת כל היממה, 24 שעות, נקראת "קיימא סיהרא באשלימותא". ולפי זה כשאומרים שאין בחודש 30 יום שלימים, רק פחות כמה שעות, ושלימות הלבנה היא לפני סיום יום ה-ט"ו, אבל "קיימא סיהרא באשלימותא" אומרים על כל היממה, **24 שעות**, שלפני שלימות החודש, ממילא זה נכנס ומתחיל כבר ביום ה-י"ד לפני סיום היום.

וענין זה מתאים שיי"ד-וט"ו, קשורים לדוד-ושלמה; דוד-דור ה-י"ד מאברהם אבינו (אם סופרים הדורות בסוף מגילת רות מ"אלה תולדות פרץ" עד דוד ומוסיפים ג' דורות האבות ויהודה) דוד – גימט' – י"ד, ובנו שלמה – שלימות – דור ה-ט"ו "קיימא סיהרא באשלימותא" וכנ"ל שמתחיל כבר מ-י"ד.

ולכן שניהם קשורים בשלימות בנין בית המקדש; דוד קנה והכין הקרקע והמקום והתוכניות ושלמה המלך, בנה המקדש